

BESCHERMVROUWE
VAN DE
VERSCHOPPELINGEN

Delphine Lecompte bij De Bezige Bij

Blinde gedichten (2012)

Schachten en amuletten (2013)

De baldadige walvis (2014)

Dichter, bokser, koningsdochter (2015)

Western (2017)

The Best of Delphine Lecompte (2018)

Vrolijke verwoesting (2019)

DELPHINE
LECOMPTÉ

Beschermvrouwe
van de
verschoppelingen

2021

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

INHOUD

DEEL 1 familie en vrienden

7

DEEL 2 religie en ziekte

57

DEEL 3 helden

139

DEEL 4 controverse

179

EPILOOG

215

DEEL 1

familie en vrienden

DE MINNARESEN VAN MIJN GROOTVADER

De minnaressen van mijn grootvader waren wulps, volks, moederlijk, luid, gul, warm, vulgair.

In tegenstelling tot mijn grootmoeder namen ze me op schoot, kwetterden ze tegen mij, en moedigden ze me aan hun boezem als hoofdkussen te gebruiken.

Ze kamden met wild genot mijn fijne haren en ze gebruikten hun spuug om mijn gezicht na een maaltijd proper te maken.

Ze hadden een groot arsenaal aan scatologische grappen en schunnige vissersliedjes.

Ze konden gewiekt kaartspelen en kenden meer dan twintig goocheltrucs.

Mijn grootvader nam me mee naar zijn minnaressen, omdat het dan leek alsof hij een onschuldig uitje ging ondernemen met mij. Ik was zijn dekmantel, zijn alibi, zijn partner in crime.

Het was heerlijk bij die vrouwen; ik mocht dom en impulsief zijn, ik mocht spreken over pony's en kangoeroes, ik mocht diademen en nagellak dragen. Ze vonden alles aan mij schattig en vertederend.

Na een tijdje werkte het op de zenuwen van mijn grootvader dat zijn minnaressen zoveel aandacht aan mij besteedden, dus plantte hij me voor hij zijn minnaressen opzocht op het vezelglazen konijn van de carrousel van de stomme expaardendief Gino.

Hij betaalde Gino op voorhand voor tien rondjes, Gino lachte samenzweerderig en mijn grootvader ontweek mijn blik.

De primitieve brute onweerstaanbare neef van de veelgeplaagde ezeldrijver had ooit een groot hakenkruis op de

groene pet van het konijn gespoten, en een kleiner hakenkruis op de wortel geklemd tussen zijn voorste poten.

Gino vond het de moeite niet om die hakenkruisen te verwijderen. Misschien had hij ze wel zelf besteld; hij haatte immers 'negers' en zigeuners. Nochtans was zijn grootvader een Malagassische begrafenisondernemer, en Gino woonde net als zigeuners in een caravan.

Soms regende het en dan was ik het enige kind op de carrousel. Er waren naast het konijn twee koetsen, vier paarden, een politiewagen en een vliegtuigje dat je naar boven kon laten gaan met een simpele knop. Of was het met een stang? Ik weet het niet meer. Ik bleef altijd trouw aan het swastikakonijn.

Op een dag tilde Gino me op, nam hij me mee naar zijn caravan, zette me op een klein tafeltje naast een vleesetende plant, trok mijn trui over mijn kop, en tekende mij.

Ik hoopte dat hij me zou molesteren, maar hij was ijverig en vroom geconcentreerd.

De tweede keer molesteerde hij me wel, de vleesetende plant was toen al verdwenen.

De derde keer werden we betrap door zijn oudste dochter die voor tandarts studeerde en net een stage achter de rug had in Montréal. Ze sloeg haar vader met haar hippe zwarte jasje met ritsen die geen toegang gaven tot zakken; zinloze agressieve decoratieve ritsen. En ze verklapte alles aan mijn grootvader.

Nu we allebei zondaars waren groeiden we uit elkaar. Mijn grootvader had mijn onschuld geïdealiseerd en hij kon het niet verkroppen dat ik had toegegeven aan mijn kinderlijke hitsigheid.

Hij zei: 'Zelfs je moeder heeft gewacht tot na haar plechtige communie! Wie ben jij eigenlijk?!'

Maar hij herpakte zich na enkele maanden en hervond een zekere tederheid voor mij.

Ik mocht opnieuw zijn alibi zijn; nu gaf hij mij in tijdelijke bewaring aan de verlepte Zita en haar gebochelde man Patrick van het botsautokraam.

Maar ik had schrik van de botsauto's en ik holde terug naar de carrousel van Gino. Ik zag hem lonken naar keurige kleurloze Katrientje, dochter van een brandweerman en een bedlegerige ex-ballerina die enkel van haar reptielen hield: een Timorese python, een baardagame, en een kameleon.

De reptielen hielden niet van haar, en niet van elkaar.

Ik was jaloers en maakte een scène. Gino legde een hand op mijn mond en sleepte me naar zijn caravan. Hij keek lang naar mij. Uiteindelijk positioneerde hij me in kleermakerszit op de tafel. De vleesetende plant was terug. Hij tekende vlug en krassend mijn voeten om me te paaien.

Ik schaamde me voor mijn voeten, toen al.

Ik sprong van de tafel en bedreigde hem met de vleesetende plant.

Hij lachte vreemd; onhartelijk, gelaten, hyena-achtig.

Ik zei: 'Je bent mijn vriend niet meer, negerhater!'

Ik rende huilend terug naar het botsautokraam van de verlepte Zita en haar gebochelde man Patrick die ooit in een Chinees buffetrestaurant een kind had vermoord.

Ik had geen schrik van de bultenaar. Ik mocht zijn bochel strelen en een wens doen.

Ik wenste een jonge harde vloekende snuivende naar Spaanse charcuterie en windhonden ruikende minnaar voor mijn grootmoeder die bijna nooit naar buiten ging, die vel over been was, en die zichzelf opsloot in de kelder om calvados te drinken en obscene sonnetten te schrijven over perverse monniken en sadistische nonnen. Soms sloeg ze zichzelf tot bloedens toe met dode buizerds en Friese speculaasplanken.

Mijn grootvader haalde zijn schouders op toen hij het zelfkastijdingstafereel voor het eerst aanschouwde.

Hij zei tegen mij: ‘Kijk goed en onthoud: dit is wat te weinig seks en te veel opvoeding doen met een mens, Fientje.’

Ik zei: ‘Ik heet Delphine, en ik weet allang hoe schadelijk te weinig seks en een goede opvoeding zijn.’